

ESTE IDENTITATEA NAȚIONALĂ DESUETĂ?

Autor: Georgeta Filitti | 26 noiembrie 2022

Ca totdeauna, temele voastre sunt foarte interesante, doar că trebuie avută în vedere evoluția istorică. Ceea ce acum 200 de ani anima un întreg popor, azi e depășit. Valorile în care crede majoritatea populației sunt altele. Ne place sau nu, desuetudinea e o realitate. Aș vrea să mă combată cineva, să susțină că sentimentul național, ideea de a trăi și a muri pentru patrie sunt vii în noi toți, că ne culcăm și ne sculăm în gând cu ROMÂNIA, dar...

Ideea națională, patriotismul, românismul au constituit adevărate obsesii pentru românii gânditori din secolul al XIX-lea, cel al naționalităților. Era vremea când națiunea se agrega, în condițiile unor presiuni puternice din partea Imperiilor înconjurătoare, dacă nu de cotropire, oricum de influențare dramatică, de anihilare a ideii naționale.

În perioada interbelică, evocarea valențelor naționale a fost văzută ca un panaceu împotriva corupției politice, ca o întoarcere la valorile purificatoare strămoșești. Din păcate, această *palingenesia*, această renaștere prin curățire morală, muncă fizică în folosul comunității și ascultarea fără murmur a cuvântului unui conducător străluminat a degenerat în răfuiele sângeroase, imposibil de justificat.

După Al Doilea Război Mondial, internaționalismul clamat sub ferula sovietică a fost îndepărtat pe măsură ce comuniștii de la București se distanțau de Moscova. Naționalismul și românismul lor a îmbrăcat o formă de fațadă menită să identifice țara, patria, națiunea cu „prea iubitul conducător”.

După 1989, noutățile ce s-au năpustit peste noi au fost atât de multe, de atrăgătoare, chiar dacă adesea amăgitoare, încât am văzut că se putea trăi și fără a invoca la tot pasul patria, națiunea ș.a. Evident, la această schimbare de mentalitate au contribuit formatorii de opinie, care se doreau originali cu orice preț (metoda aleasă fiind aruncarea peste bord a tuturor valorilor tradiționale, negarea oricărei virtuți românilor, criticarea integrală a trecutului). Profesorii, năucii de avalanșa de manuale contrazicătoare, dar ușurați la gândul că dacă țin niște lecții cenușii nu-i cenzurează nimeni. Apoi, ascensiunea în posturi de decizie a unor indivizi ignari, birocratizarea

excesivă, diferențele sociale scandaloase au creat în societatea noastră, vreme de 30 de ani, o stare de lehamite, care a avut câteva efecte: ideea, mai ales la tineri, că singurul lucru important îl constituie banii, obținuți indiferent pe ce cale. Resemnarea multora, că nu e nimic de făcut și singurul lucru profitabil rămâne strângerea în propria cochilie (cu familia și câțiva prieteni). În fine, nostalgicii regimului comunist, sărăciți, plângându-se pe la colțuri cu „pe atunci era mai bine, Ceaușescu plătise toate datoriile, aveam loc de muncă asigurat etc. etc.” În acest peisaj politic ideea națională s-a perimat.

Globalizarea e o realitate aducătoare de certe beneficii. Lumea a băgat de seamă că, de invoci specificul național sau nu, urmările sunt aceleași: consumerism (precumpănitor mărfuri de import, alimente, îmbrăcăminte, fie și la mâna a doua, televiziune), burse la școlile din afară, locuri de muncă în străinătate. Odiñoară, ideea națională a părut a fi un factor de coeziune. Azi e depășită și, cum toți suntem disperați să fim la modă, aceasta cere să ignorăm patria, tradițiile noastre, să devenim cetățeni ai lumii. Evident, bunul simț temperează mult aceste stări umorale generale, dar impresia mea rămâne că despre națiune și patriotism trebuie să ne referim doar la trecut.

Formal, probabil națiunile vor dăinui, cu guverne, partide politice mereu învrăjbite, reprezentări în foruri internaționale. Practic, hotărâri la nivel mondial se iau deja, și se vor lua în continuare, peste capul națiunilor. Polii de putere, chiar mișcători, își vor spune mereu - vrem, nu vrem - cuvântul decisiv în soarta lumii.

Imagine: Ion Theodorescu-Sion - „Composition with Peasant Women at Intersection”;
Sursă: Wikiart